

tro han synes synd og jeg ikke et lite bøtten og kosten. Det er i sommer hvis vel. Jes skjorte litt hvem vel kommer i samfunnet med meg mørken? treng ordet igjen: — ikke si mer. Skal ei spør Dem drives vid røgne Dem stikket til forsvarer. Etter at vi til mangel ved de nevnte forsvarer også ikke politibetjent til å opta noen juridisk kvalitet. Hvordan ble det var tilfreds tilbake. Men han ten til vi valde få i haan.

et nyt navn til de ten over mistenke.

MES MOT MORDERE ble til en vennligde es fikk henne ing det landssomt hjemmet i det herlige sje var så stille og eben, riktig en en som ville våre anker.

engang på ny i bruk thoret over Holt. Enne noe oplysning om Harmsen, og i g zu kunde kaste brye drap. Holt hadde men den han var i det det bl vanndet testamente innat.

Jeg måtte ikke grev til kriminalef. Det spilte også rullen. Mordet av en person som samtidig stod til tette sin et brev

og Grete

... da jeg har lov med min hund i

... er det altid v

er interessert i a

treghet bidrar til

engang har fått

skjeg at det er nesten uttryggende. «Det har blitt jo en vært serdig,» sier en, og viser med skattesedden, mens han sender en venlig tank til den fine grøssetten som er nu. — Lyder. Hvor mange har ikke sagt, og hvor mange flere har ikke tenkt dette? Det har man igjen fors, når han har mottatt en eller annen jobbpost, eller er blitt forbriggt, eller til med bare far bor at en som vi ikke setter pris på, et blitt utmerket. Det verste er at den tankegangen er så seiglivet selv i det religiøse arbeidet. Kanskje blir en yngre kristen med meget mindre erfaring formann i foreningen istedenfor mig. Kanskje er det kapellet som blir mere brukt enn sognepresten. Hvor mange av oss taler å bli forbriggt? Så mange andre blir onde, når det går en annen ufortjent godt. Det bender etter i Guds rike, for Guds rettferdighet følger andre linjer enn vi vil. Når vi lager regnestykker med Gud, regner vi bestandig galt. Og vi skal gå lenge i Guds skole før vi ser til bunnens i rettighveriets synd. Vi lærer kanskje å sette oss nedrest ved bordet, men synes vi det er sin orden, når ingen ber oss sette oss høiere op? Så lenge vi spor: «Hvad har vi igjen for våre anstrengelser? Men det finnes et annet spørsmål: «Hvad har igjen for å være god?»

Organisasjonenes fellesråd.

O.F. — Organisasjonenes Fellesråd — har holdt sitt vanlige årsmøte på Geno. Det møttes to representanter for hver av de tilsluttede organisasjoner. Det ble holdt foredrag av rektor Haug, Oslo, redaktør L. W. Berg og lektor Hans-Joachim Oslo.

Av viktige ting som fant sted på møtet er fest å nevne, at det ble besluttet å holde Landevennestræte til sommeren — og Kinaborbundet og Den kirkelige frukta ble innbjudet til å være med på arrangementet. Av ennu større betydning er bestemmingen

avholdt, ikke bare det, og ikke bare i teorien, men også her på biograf! Bisep Berggrav sier i et intervju at det er uten tvil en viktig nevneverdig beslutning Gelemonet bestemte.

Som ny formann i O.F. ble valgt domprost Cornelius Stavanger. Han uferer et stort arbeide som formann i Landstinget i Det norske Misjonsselskap. (Men er det ikke en fortig tendens her i landet, at så mye legges på noen få?) Vil ikke en føredring av arbeidet gi bedre resultater? Som ny fast sekretær ble valgt generalsekretær Salm, Oslo.

Forsvrig blev det samtidig og draf tet grundig både indre og ytre forhold i norsk kristendom og norsk folkeh

rv. Etter at det var gjennomført et intervjou med en representant fra Tonsbergsonen fikk en fyldig representasjon i kretsforsamlingen. Man kan tegne seg ved henvendelse til formannen i sin klubb eller direkte til kretsens oppmann Georg Langås.

AVANT-TURNERINGER

Bendag den 9. februar holdes Avant-mit store, artige turneringer i Eldre Handikapslandslag. Det blir en parturering hvor præmieret på Nord-Syd, os. Øst-Vest, ikke hver for sig. Det er ikke spillet om en spennende pokal som Grand Coupe, men en skål. Det er klubbens beste par på hver side som teller i kampanen om pokalen.

Vi vil anbefale spillerne å delta i denne turnering som et meget godt planlagt og som sikker vil bli sedet til alles tilfredsstilling.

medle situasjon fra
redag av direktør
20.20. Fra operat
kunstnerkretsen
21.20. Finn
Poreklene kvart
til å spørre. Ved
22.30. Schubert-Ju
Stockholms radiod

9. Torsdag
KL. 11.45: Andak
Bjørn Hammer
og hem. Slik kan
men. Fra et bes
Anne Helene Erik
sekkretær spiller
for jentene og gut
virkeligheten. 17.35
Folk fra arbeidspl
fektionsfabrikken.

President H
innsats kommer
i hans optreden
ling var ført
storting.

Overfor det
inneholder unde
ning av den ga

For de milit
nelse. Epigende
tør også bli den
er forplikt til
veien for statsin
opfatning er de
mende myndigh
lingen, at de m
ekelske hærdn
Laake. Hvad er
klart at spesiell
utvist en megel
treden var så sk
de efterfølgende
tjener den ham
lingen forholdet
har vært noe fre
skriver: «Kommi
kritikk mot kom
rende general fo
fremme i føres
— landforsvare

Torsdag 101560
101560

PÅ VEI MOT SANNHETEN

Au
direktør Lorentz Vogt.

ØMKRING frigjøringen — såvel forut for denne som senere — foregikk der en febrilsk virksomhet for å få skapt en offentlig opinion etter visse meget mektige krefters ønsker. Der ble — for å bruke et senere så populært uttrykk — tjuvstartet i et omfang som aldri tidligere. Uten undersøkelse, men med mange formående og interesseret menns medvirking ble opinionen laget etter følgende skjema:

Ministeriet Nygaardsvold er intet å klandre, når bortse fra dens eneste «sorte» utenriksminister Koht. Nygaardsvolds regjering og spesielt dens chef hadde innskrevet sine navn med gullskrift i landets historie. Nygaardsvold ble til belønning for sine fortjenester bevilget en ærespensjon. Imidlertid var statsråd, oberst Ljungberg, for sine militære bedrifter blitt forfremmet fra oberst til general. Enhver tale om at regjeringen kunde tenkes kritisert for manglene forutsehet for 9. april 1940, blev ansett for noe i retning av landsvik. Her bortse fremdeles fra utenriksminister Koht, over hvis hode all mulig hån blev utlost og om hvem alle rykter blev trodd.

Høiesterettssjefen Paul Berg var helten over alle heller — hjemmekontrens tapre leder, hvis uboelig vilje hadde ført til kamp mot NS og okkupantene fra første dag av. Han var det moderne Norges Jeanne d' Arcue. Mannen med jernviljen. Hans fortjenester blev fastslått ved Storkorset av St. Olav, æresmedlemskap i Dommermedlemmen i v.

Administrasjonsrådet fikk en mild anerkjennelse, selv om der lansertes en del ting om dets formann fylkesmann Christensen. Men han var imidlertid død — så det var en relativt billig sport.

Det gamle presidentskap som i taushet hadde båret hån og spott i fem lange år, ble fremdeles forfulgt uten undersøkelse. Det ble truet til å nedlegge sine hver. Det gamle storting ble erkjent for prostituer og overdrift til å tre sammen på nyt. Varsel om dets innkalles ble stanset. En del høiesteretsdommere avgav erklæring mot dets lovlighet. Innkalles blev dog gjennomført ved stortingspresident Hambros resolute optreden.

Stortingspresident Hambro satte sitt i en slags karantenne. Det lykkes dog ikke å forhindre hans gjenværlig til stortinget.

Kommenderende general og generalstabschefen blev al-

ment sterkt kritisert. Dessuten ble alle officerer som ikke hadde vært i Storbritannia, mistenkt for mindre nasjonalt sindelag. En undtagelse blev dog gjort for general Ruges vedkommende. Overfor denne blev der dog optrådt på en sådan måte, at han ikke er ute av stilling. Marinens øverste ledelse undgikk enhver kritikk for manglende forberedelse til 9. april 1940.

De høyeste embedsmenn — syklesmennene — ble gjennomført i sine embeder etter en — la oss si noe overfladisk kollegial undersøkelse.

Til denne noe summariske folkeopinjondannelsen sluttet sig tilsvarende mere eller mindre kjente oppgjør av offisiell, halvoffisiell eller privat karakter — også temmelig tilfeldig begrunnet.

*

I MIDLERTID ble den store undersøkelseskomisjon nedslatt og begynte sitt arbeide. Ved juletider kom dens første innstilling.

Den gir et helt annet bilde av situasjonen enn den allmadelige opinion.

Gjansen er gått av ministeriet Nygaardsvold på grunn av dets manglende forutsehet for 9. april 1940. Der er idag neppe noen som vil si at den har innskrevet sine navn i Norges historie med gullskrift. Et forslag om en ærespensjon til statsminister Nygaardsvold vilde idag føles som en takknøhet. I undersøkelseskomisjonens innstilling ses nemlig om ham det verste som kan sies om en statsminister i en kritisk situasjon: «Statsministeren blir bort i billedels (P.109). Dommen over ministeriet Nygaardsvold virker dog mere nedsettende enn historiens dom vil bli. Det skydes til kapitlet om regjeringens optreden i London ikke er kommet med. Selv om der vel også der kan bli noe detaljkritikk, vil ministeriet, og særlig dets chef, stå sterkt ved sin optreden under okkupasjonen. I London gjenvant statsminister Nygaardsvold også iferd med den sikre holdning, som vi alltid tidligere har beundret hos ham i norsk innenrikspolitikk — enten man var enig eller uenig i hans standpunkter.

Dens vel idag ingen som vilde gjøre kr. Ljungberg til general. Beretningen om hans optreden i aprildagen er som den vildeste farce og kniminer med fortellingen om, at han beordret gjennomgående mobilisering — han kan bare ikke huske hvem han gav ordren til. Forhold hertil virker grev Danilo i «Den glade enkes» formelig departementalt korrekt.

På den annen side inneholder kommisjonens innstilling ikke så lite av en opreising for utenriksminister Koht. Den latterlige historie om han blekk hos minister Brates i april

dagene er avlyvet. Hans neutralitetspolitikk skildres som bestemt og konsekvent. Det heter om hans holdning under den finsk-russiske vinterkrig: «Koht lot sig ikke forvirre, men gjennomførte sin neutralitetspolitikk strengt kjølig og nøytrert». Det har vært almindelig å skildre Koht som den upraktiske teoretiker — noe à la professor Tanke. Kommisjonen er kommet til det motsatte resultat. Den skriver: «Som videnskapsmann var Koht på forhånd mistenkt for at han vilde komme til å føre en for idébetonet utenrikspolitikk uten tilstrekkelig sans for livels realiteter. En ble temmelig snart beroliget i så måte. Dette bevises videre ved en detaljert gjennomgåelse av hans politikk. Tilbake står hans optreden i dagene 5. til 9. april 1940. Selv den noiaktigste lesning av innstillingen gir her ingen klar beskjed. Det er ennu uklart om de opplysninger han mottok og om hvis videre ekspedisjon der diskuterer, var av den art, at der burde vært slått høyeste alarmberedskap i form av almindelig mobilisering. Men det er helt utvilsom at situasjonen alt fra 1. september 1939 burde tilslagt at være festninger var satt i fullt krigsberedskap med forneden infanteribedeckning. Ansvarer herfor kunde dog ikke i første rekke påhvile utenriksministeren — men forsvarsdepartementschef. Dagene før 9. april er utenriksministrikken ikke helt klarlagt. Foreløpig må det sies at utenriksministeren etter innstillingen står meget bedre enn tidligere.

Slår Koht bedre, gjelder det motsatte høiesterettssjefen Paul Berg. Innstillingen fører her til en hel omvurdering — en meget beklagelig og til en vis grad urettferdig omvurdering. Høiesterettssjefen Paul Berg gjorde fra 9. april og fremover den almindelige utvikling med. Quislings forstående forfæder var Paul Bergs hederlige sindelig så fremmed, at det tok lang tid før han forstod det. Dette forklarer hans noe eiendommelige og ofte citerte takketale. Han forstod heller ikke Quislings og Scheids samspill for å bringe Quisling tilbake — derfor gikk han med på Quislings opnevnelse til depoche. Hans humana tankegang og følelsesliv gjorde ham meget svak under riksrådsforhandlingene, for hvilke han har et meget vesentlig ansvar. Men det gikk med ham som med Nils Elbæk i Kai Munks skuespill. Han endret syn etter hvert. Nu har det imidlertid vært hans venners oppgave å dekke høver. Det kom først frem i høiesterettssdommer Ferdinand Schjeldrups bok. Det gikk igjen i undersøkelseskomisjonens innstilling. J. sin ivær for å fremhøle at Paul Berg aldri har ment noe galt, kommer man til å bevise, at han aldri har ment noe. Typisk er uttalelsen på side 143: «Paul Bergs personlige standpunkt fremgår ikke av dette P. Ms. Innstillingen blir på den måte rent ubetydlig en sterkt fellende dom. Som med statsminister Nygaardsvold: Han blir bort i billedet. Dommen — avsagt indirekt — er overdrive og derfor urettferdig. Men der er så meget riktig i den, at der er fare for, at den vil bli stående. Her noe menneske-hatt grunn til å si: God fri mig fog mine grumper — så er det Paul Berg.

redrag av direktør Bjarne Borde. 20.20: Fra operettens verden. Kringsjøkasten. 21: Utenriksskrik. 21.20: Finsk musikk. 21.45: Foreldrenes kvarter. Anne er svær til å spørre. Ved Åse Grude Skard. 22.30: Schubert-Jubileet. Konsert av Stockholms radioorkester.

Tirsdag.
KL 11.45: Andakt. Småkirkeprest Bjarne Hammerskjøn. 11.35: Hus og hjem. Slik kan vi innredre hjemmet. Fra et besøk i Sverige. Ved Anne Helene Eriksen. 17.05: Danmarkskestrer spiller. 17.40: Program for jenter og gutter. Eventyr fra virkeligheten. 17.55: Konsert. 18.20: Folk fra arbeidsplassen. PA kontaktfabrikken. 18.30: Gammel Engelskundervisning. 18.35: Europa-

ter. 500 meterlopet. 19.15: Europa-mesterskapet på skolet. 500 meterlopet. 19.30: Konsert med opplæring. 20.05: Kjærlighet ved tredje bakk. 21.05: Den spanske gitarvirtus Angel Iriarte. Grammofon. 21.25: Europa-mesterskapet på skolet. 3000 meterlopet. 21.45: W. A. Mozart: Sonate. Klaver og fiolin.

Fredag.
KL 11.45: Andakt. Redaksjon: Trygve Bjerkeheim. 11.35: Landbruksforedrag og melding fra Landbruksprinsippet. 17.05: Etterdagkonsert. Stavangerensemblet. 17.25: Kafé avec! Medvirkende: Gunnar Nykjaer, Lydia Oppen, Yngvar Wang, Jon Iversen. 18: Klaedekvinten. P-dur, verk 31.

Lørdag.
KL 11.45: Andakt. Pastor H. Hellesø-Knudsen. 11.35: Hus og hjem. Skal barna ha ris? Fore-

President Hambro går styrket ut av innstillingen. Hans innsats kommer klart frem. Hans stilling og det konsekvente i hans opptreden vilde kommet ennu bedre frem, om innstillingen var ført videre helt til oplosningen av det gamle storting.

Overfor det gamle presidentskap og det gamle storting inneholder undersøkelseskommisjonen vesentlig en understrekning av den gamle fellende dom. Her er ingen omvurdering.

For de militære chefer er innstillingen stort sett frifinnelse. Følgende uttalelse, soff frir de militære myndigheter, fortør også bli den alminnelige dom: «De militære myndigheter er forpliktet til å si sin mening. Men de kan ikke legge sig i veien for statsmaktenes vilje. Når de har gjort rede for sin oppfatning er de uten ansvar for at statsmakten som bestemende myndighet går andre veier.» Det fremgår av innstillingen, at de militære myndigheter helt fra for den Mowinckelske hærordning har sagt fra. Dette gjelder også general Laake. Hvad angår dagene 5. til 9. april 1940, fremgår det klart, at spesielt generalstabschefen oberst Haaland har utvist en meget pågående iver for å få mobilisert. Hans opptreden var så skarp, at han kunde risikert adskillig, hvis ikke de etterfølgende begivenheter hadde vist dens berettigelse. Nutjener den ham til høieste heder. Forsvrig klarlegger innstillingen forholdet mellom arme og marine på en måte, som hittil har vært noe fremmeld for den store almenhet. Kommisjonen skriver: «Kommisjonen finner at det er større grunn til å reise kritikk mot kommanderende admiral enn mot kommanderende general for manglende initiativ. Sjøforsvaret lå lengst fremme i faresonen og krevde en enda større aktørgivelse enn landforsvaret.» Hadde kommisjonen tillike understreket at kystfestningene hørte under marinen, ville dette stått ennu klarere for leserne. Marinens øverste ledelse har hittil merkelig nok ikke vært gjenstand for den samme kritikk, som noe urettferdig har rammet arméen.

Av de administrative embedsmenn har fylkesmennene fått en viss tilgivelse, for sin medvirking ved nyordningen innen kommunene. Men premisse synes ikke helt å stemme med konklusjonen. En nærmere utdypning av temaet er med betydelig kraft krevet av regjeringens hovedorgan.

DEN store undersøkelseskommisjons innstilling inneholder som det vil sees en betydelig revisjon av de begreper, som det lykkes en noe andpunkt agitasjon å oparbeide omkring og etter 8. mai 1945. Hadde opinionen vært fortrolig med de nu foreliggende kjennsgjerninger, vilde der blitt mindre av hyldest, mindre av skryt, færre hurrarop og færre åresbevisninger — men også mindre fordømmelse og mindre nedrakning. Det vilde blitt mere balanse i tingene.

Idag er spørsmålet hvor langt den nye orienteringen er trengt ned i folket. En fastlagt opinion — den være sig aldri så falsk — er det alltid vanskelig å snu — særlig når maktige krefter er interessert i at den opprettholdes. Også den menneskelige treghet bidrar til at folk nödig endrer den overbevisning man engang har fått. Desuden er der ikke gjort tilstrekkelig for

å sprede undersøkelseskommisjonens innstilling. Den ble trykt i 10 000 eksemplarer og solgt til 12 kroner pr. eksemplar. Antallet av eksemplarer var for lite og prisene for høi. Var oppslaget satt til 60 000 og prisene til 3 kroner, kunde boken blitt folkeledding. Det burde den blitt.

Og dog betegner innstillingen bare et skritt — om enn et vesentlig skritt — på vei mot sannheten. Man må nemlig være klar over, at undersøkelseskommisjonen har arbeidet under meget vanskelige forhold. Rent uehvist over en sterk, alminnelig opinion sitt trykk. Dette preger til dels innstillingen. Man må imidlertid mère beundre kommisjonen for at den i så stor utstrekning har formådd å befri sig for dette trykk, enn behøvre den at dette ikke er lykkes den til fullkommenhet. Selv medlemmer av en undersøkelseskommisjon er mennesker...

Man leser kommisjonens innstilling som en dom — men overser lett at kommisjonen ikke har hatt de samme midler som en domstol. Intet aktorat — intet forsvar har lagt sakene til rette. Kommisjonen har ikke hatt anledning til å innkalte vidner, til å eksaminere disse under eds ansvar og til å konfrontere dem med hverandre. Det har heller ikke vært til å undgå at der har sneket sig inn feil i fremstillingen — stoffet har vært for overveldende.

Undersøkelseskommisjonens innstilling kan aldri bli det siste ord i saken. Det vil gå mange år før den historiske bedømmelse faller til ro i sitt leie. Det tok 100 år før man fikk nogenlunde klarhet over begivenhetene i 1814. Men har det vært noen hensikt nu å granske videre — og i tilfelle på hvilken måte?

Der har vært ropt på riksrett — dels fra folk som aldri kan få tilfredsstilt sin forsigelseslyst, dels fra de angrepne, som ønsker å revnesig. Det tjener ikke til noe å høye sig for disse krav. Opvasken hittil har hatt allfor stor bredde. Dessuten vil riksrettsens konklusjon aldri bli avgjørende. I 1884 blev ministeriet Selmers medlemmer dømt. Det svæt ingen innflydelse hverken på samtidens eller ettertidens dom over mennene. Ved den siste riksrett ble Abraham Berge frifunnet. Det svæt heller ingen innflydelse på opfattingen av ham. En fellende dom vilde heller ikke gjort det. En riksrett tjener til intet i forholdet til de tiltalte. Men rettsopgjøret er allerede gått over alle grenser. Kan det stoppes akkurat på det punkt, hvor særlig prominente mennesker kommer i skuddlinjen? Vil det ikke føles som en bekrefteelse på det gamle ord: De små tyve henger man — de store lar man gå. 28 officerer skal under tiltale for sin opptreden i aprildegene 1940. Hvordan vil det føles, når den mest skyldige — forsvarsminister — ikke blir gjenstand for rettsforsøgning? Det er her vanskeligheten ligger. Vi står opp i et rettsopgjør som har gjort titusener av familiær dypt uøkkelige, megen urett er begått, mangen uskyldig lider —. Hvordan vil disse se på fra Justitia hvis konsekvensene ikke dras?

Ser man bort fra riksretten som straffedomstol og fester sig ved den som kilde for fremtidig historisk forskning, blir den et ensidig og lite betryggende opparat. Det vil under dens

drift avslutte. Innenfor ti dager har Harry seg med at han skal gjøre en opfinnelse — et verdt noget! — og få et godt resultat. — «Påsiden Star News» av 12. januar i år inneholder en artikkel med illustrasjoner om en seksjon innenfor California Institute of Technology, som planlegger nye tekniske hjelpemidler like fra starten. Billedene viser tekniske hjelpemidler til mer komfortable stolstoler. Denne seksjon består av 21 utplukkede studenter. De fleste er universitetskandidater som er vendt tilbake til nogen klasserrom — som det sikkert ikke finnes makten til i hele Amerika. Timetabell eksisterer ikke ved denne skole. Enten arbeider elevene i Caltechverkstedene eller i gjennomsettes Pasadenaborgar fra slutt sin annen kopp kaffe til frokost. Caltech er forkortelse for Instituttet for teknologi. Instituttet har 147 klasselærere og 65 verksted. Det er slett ikke usædvanlig at elevene arbeider til langt på natt for å sette en god idé ut i livet.

Lederen av denne utsatte studentklassen heter You-tz, og han sier at hver av de 21 elevene er en historie for sig selv. Som et eksempel nevner You-tz Harry Peterson, populært kalt «Petes» av sine kamerater.

Avisen forteller Harrys historie og konstaterer at hans opfinnelse i fargeleiret reddet dusinvis av amerikaners liv. Hans usædvanlige evner skaffet ham inn i én av 21 klassene og han utvikler sig naturlig under ledelse av mr. You-tz. Harry Peterson har bl. a. laget en mix-master som vil giøre mikraker i kjøkkenet. Den skal ha mange fordele fremfor den gamle. Mixmasteren er kjøpt av en amerikansk fabrikk og Harry skal nu overvake produksjonen i 15 måneder ved siden av sitt skolearbeide. Dette er bare en av den norske Edisons opfinnelser, sier mr. You-tz. En annen er et elektrisk kontrollapparat for badeværelset. Det er børstet et håndtak kan man få vann i badekaret av hvilket som helst temperatur og så lenge man vil.

Soklen faser en helt fri tilværelse, her er ingen kontrakter — ingen papirer underskrives. Når disse brillante hoder er heldig med en idé, fordobles fidelen, og fidlen svarer sig. Klassen kostet masser av penger, men forskjellige korporasjoner rundt om i landet begynner å skjøne at omkostningene ikke er så små, og faktisk viser sin anerkjennelse i form av fond som gir skolen. En enkeltmann skjenker firetonn skolen 300 000 kroner!

I dag, den 1. februar, er Harry 30 år. Det er naturligvis ingen alder, men det er i sittfall få som har opplevd så meget som han i et så kort spenn av tid. Han kunde faktisk skrive sine memoarer, og det vilde sikkert bli interessant nok.

Harry forteller i denne éde 21's klassen til 13. juni, men etterhvert har selv skrivet, er det da ingen ledet. Han var på bryllupstur og hadde sin kone med, lait er til lik rukket frem fra uløkkesflyet. Flyet kom i brand like etter nedstyrtingen og de fleste av likene var helt ørkullet. Det har hittil bare lykkes gater igjen.

Det har gått rykter om at streiken ikke blir avsluttet til omnata distriktsene også utenfor Oslo.

I Tønsberg holdes igår et møte av lokale olje- og bensinabidere. Innorganisasjonens formann, Anderssen Liste, redigerde for situasjonen. Det foreligger ingen meddelse fra møtet, men etter brann «Tønsbergs Blad» aviserer en der ingen grunn til å regne med en komplaisanse i Tønsberg-Marka.

Flykatastrofe ved Lisboa.

Jakotally med 20 passasjerer mot fjellsiden

og eksploderte.

Unn en overlevende.

LISBOA, 1. februar.
(NTB fra Reuter) Et ukontrollert fly, et iransk luftfartselskap Air France, styrtet lørdag ned i Gibralfjellet i nærheten av Lisboa. Flyet var på vei fra Paris til Lisboa og skal ha hatt over 20 passasjerer. Flyet stoate mot fjellsiden under et voldsomt regnvær.

Senere meldes at en mann er redlet. Den overlevende var blitt kastet ut av flyet da det tok bakkens tilstand skal være meget alvorlig. Han var på bryllupstur og hadde sin kone med, lait er til lik rukket frem fra uløkkesflyet. Flyet kom i brand like etter nedstyrtingen og de fleste av likene var helt ørkullet. Det har hittil bare lykkes identifisere to av de drepne, en kvinne og en mann, begge fra Paris.

Nytt styre i Tjøme

Høireforening.

Tjøme Høireforening holdt årsmøte på Ormelet Pensjonat lørdag. Besøket var godt. Møtet ble ledet av foreningens sekretær, Thorleif Heyerdal.

Det ble valgt helt nytt styre, om fikk sammensettningen: Fru Annbjørg Baervahl, disponent, og Ingrid Grønne, kjøpmann. Yngvar Evensen, Kulebekk, gartner Arntsen, Kulebekk, og kjøpmann Hjertsen. Formannen vil være Thorleif Iversen. Formannen vil også være en innvalgt.

Man hadde sikret seg to fremragende foredragsholdere til årsmøtet, nemlig stortingsmann Ilope og Svend Foyn Bruun, som behandlet henholdsvis Høstens arbeide og dagens aktuelle politiske problemer.

Efter at en film var forevist, ble årsmøtets deltakere beveret et.

Åpningen blir på 5 etasjer med en grunflate på 300 km². Man har godt høp om å få bygget et verdig bygg.

begge blev gjenvægt. Ved voteringen fikk Kr. Bettum 9 stemmer og endel andre 2 stemmer. De gjenværende stemte for er: Hansen, Væger og Kr. Halum jr., som varmannen til styret. Etter et kort møte ble gjenvælgte de samme som har funget før, nemlig Johan Gran, Arnt Stedje, Sig. Olsen og Thr. Gran.

Revisorene Kr. Bettum og Abr. Mayland ble enstemmig gjenvælt.

Efter en enkel bevertning med kaffe og hytteboller, holdt flykkesekretær Hvitfeldt et meget interessant foredrag om Norges Bondes arbeidsforedraget, et meget viktig i sitt innhold, høstet stor applaus.

Til sist ble det gjennomført en kort

salat.

behandling av sakene var gundgåelig at mange mennesker utenfor de eventuelle tiltalte blir trukket inn. Men disse mennesker vil være parisisertigheter. Hvorledes vil f.eks. stillingen bedømmelse faller til ro i sitt leie. Det tok 100 år før man fikk nogenlunde klarhet over begivenhetene i 1814. Men har det vært noen hensikt nu å granske videre — og i tilfelle på hvilken måte?

Dette er der noen annen vei til fortsatt granskning? I Danmark lot man den annen parlamentariske kommisjon følge på den fysiske. Den siste bragte meget nyt. Det kunde være en idé, om man lot den store undersøkelseskommisjonen fortsette sitt arbeide, men da utsyrer med de samme midler som en domstol. Kommisjonens innstilling kommer til å avføde diverse innlegg. Utøkernsminister Koht har allerede bebidet en redigjelse. Flere andre er på trappene. Burde ikke disse ende hos undersøkelseskommisjonen, som så tok tingene opp og i tidenes syde etter prøvelse i rettslige former avgav en tilleggsinnstilling. Imens må man høpe på at sindene vil være falt så til ro, at trangen til å spørre sannheten overvinner folks tilbøyelighet til på minste vink å ville forsvara sig selv eller sin lyst til å angripe andre. Dette hensyn kunde kanskje tilsi at man ventet en stund. Men da de fleste implicerte er mellom 70 og 80 år, kan meget gå til spille ved å vente. Fylkesmann Christensen er, død. Det betegner et tap for klarleggingse av forholdene, at man må savne hans evne til å legge frem tingene i en stringent, konkis form. Ingen vet når det kan skje frafall, som gjør ytterligere skår i kildene.

LORENTZ VOGT